

Warszawa, dnia 28 czerwca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 462/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Izabela Kościarz - Depta

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Zuzanna Poźniak, sekr. sądowy Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 25 czerwca 2019 r. w Warszawie

sprawy M. K. s. R. i A., ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 161 § 2 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 161 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

P. W. (1) s. W. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 23 października 2018 r. sygn. akt III K 1073/17

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz adw. M. L. oraz radcy prawnego T. W. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w instancji odwoławczej oraz podatek VAT, zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 462/19

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony oto, iż:

1. w dniu 21 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (2) i P. W. (1) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 18.000zł poprzez pokonanie zabezpieczeń fabrycznych na szkodę J. B., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 21 czerwca 2017 r. w W., wiedząc, że jest zarażony chorobą zakaźną w postaci wirusowego zapalenia wątroby HCV, ugryzł w lewe przedramię K. B. oraz grożąc pozbawieniem życia zamachnął się w jego kierunku nożem, powodując rozcięcie naskórka na wysokości brzucha, czym spowodował u w/w pokrzywdzonego obrażenia ciała w

postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 161 § 2 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. w dniu 21 czerwca 2017 r. w W. wiedząc, że jest zarażony chorobą zakaźną w postaci wirusowego zapalenia wątroby HCV, podrapał rękę i nogę J. B., czym spowodował u w/w pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 161 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. w okresie od 16 do 17 czerwca 2017 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci uprząży do paralołtni marki A., GPS marki F., (...) marki A., plecaka marki M. z zawartością pieniędzy w kwocie 100 EURO, butów marki S., ładowarki do telefonu, kabli GPS do telefonu marki (...) powodując straty w wysokości 7600 zł na szkodę D. D., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5. w okresie od 16 do 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) z pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci plecaka marki S. z zawartością akcesoriów militarnych o łącznej wartości 3800zł, urządzeń elektronicznych w postaci nawigacji samochodowej marki T., zestawu głośnomówiącego marki J. oraz okularów przeciwsłonecznych, gaśnicy o łącznej wartości 680zł, powodując straty w wysokości 4480zł na szkodę P. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyśle przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 23 października 2018r. Sąd:

I. w ramach zarzuconego M. K. w pkt 1. czynu uznał za winnego tego, że w dniu 21 czerwca 2017r. w W. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (2) i P. W. (1) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów znajdujących się we wnętrzu pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) na szkodę J. B. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach zarzuconego M. K. w pkt 2. Czynu uznał za winnego tego, że w dniu 21 czerwca 2017r. w W. groził pokrzywdzonemu K. B. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u niego uzasadnione obawy ich spełnienia, a nadto użył wobec pokrzywdzonego noża powodując u niego rozcięcie naskórka a także ugryzł go w lewe przedramię, powodując obrażenia ciała w postaci naruszenia czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w ramach zarzuconego M. K. w pkt 3. Czynu uznał za winnego tego, że w dniu 21 czerwca 2017r. w W. dokonał zadrapań ręki i nogi J. B., powodując obrażenia ciała w postaci naruszenia czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 157 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. w ramach zarzuconego M. K. w pkt 4. czynu uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 16 czerwca 2017r. i nie później niż 17 czerwca 2017 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci: plecako – uprzęży E. firmy (...) z protektorem powietrznym o wartości 2000zł, GPS marki F. o wartości 2000zł, (...) marki A. o wartości 1700zł, plecaka marki M. o wartości 500zł, pieniędzy w kwocie 100 EURO, butów marki S. o wartości 500zł oraz ładowarki do telefonu, kabla do GPS, kabla do radia, kabla do telefonu marki (...) o łącznej wartości 300zł, działając na szkodę D. D., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

V. w ramach zarzuconego w pkt 5. czynu oskarżonego M. K. uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 16 czerwca 2017r. i nie później niż 18 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) z pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci plecaka marki S. z zawartością akcesoriów militarnych o łącznej wartości 3820zł oraz nawigacji samochodowej marki T. o wartości 100zł, zestawu głośnomówiącego marki J. o wartości 200zł, gaśnicy o wartości 20zł i dwóch par okularów marki R. oraz A. o wartości 350zł powodując straty w wysokości 4500zł na szkodę P. J. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec M. K. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. J. (2) kwoty 2000zł oraz na rzecz D. D. kwoty 150zł oraz 50 Euro;

P. W. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i P. W. (2) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 18.000zł poprzez pokonanie zabezpieczeń fabrycznych na szkodę J. B., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 21 lutego 2017r. w W. ze sklepu (...) przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 2840zł oraz towarów w postaci papierosów i tytoniu o wartości 1508,66 zł czym spowodował straty w wysokości 4.348,66zł na szkodę N. E.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

3. w okresie od 16 do 17 czerwca 2017 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci uprzęży do parolotni marki A., GPS marki F., (...) marki A., plecaka marki M. z zawartością pieniędzy w kwocie 100 EURO, butów marki S., ładowarki do telefonu, kabli GPS do telefonu marki (...) powodując straty w wysokości 7600 zł na szkodę D. D.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

4. w okresie od 16 do 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. z pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci plecaka marki S. z zawartością akcesoriów militarnych o łącznej wartości 3800zł, urządzeń elektronicznych w postaci nawigacji samochodowej marki T., zestawu

głośnomówiącego marki J. oraz okularów przeciwsłonecznych, gaśnicy o łącznej wartości 680zł, powodując straty w wysokości 4480zł na szkodę P. J. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 23 października 2018r., w punktach Sąd:

IX. w ramach zarzuconego P. W. (1) w pkt 1. czynu uznał za winnego tego, że w dniu 21 czerwca 2017r. w W. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (2) i M. K. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów znajdujących się we wnętrzu pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) na szkodę J. B., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

X. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2. czynu, przy czym ustalił, że łączna wartość skradzionego mienia wynosi 4725,62zł i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego P. W. (1) w ramach zarzuconego mu w pkt 3. czynu, uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 16 czerwca 2017r. i nie później niż 17 czerwca 2017 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci: plecako - uprząży E. firmy (...) z protektorem powietrznym o wartości 2000zł, GPS marki F. o wartości 2000zł, (...) marki A. o wartości 1700zł, plecaka marki M. o wartości 500zł, pieniędzy w kwocie 100 EURO, butów marki S. o wartości 500zł oraz ładowarki do telefonu, kabla do GPS, kabla do radia, kabla do telefonu marki (...) o łącznej wartości 300zł, działając na szkodę D. D., i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. w ramach zarzuconego w pkt 4. czynu oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 16 czerwca 2017r. i nie później niż 18 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. z pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci plecaka marki S. z zawartością akcesoriów militarnych o łącznej wartości 3820zł oraz nawigacji samochodowej marki T. o wartości 100zł, zestawu głośnomówiącego marki J. o wartości 200zł, gaśnicy o wartości 20zł i dwóch par okularów marki R. oraz A. o wartości 350zł powodując straty w wysokości 4500zł na szkodę P. J. (2) i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec P. W. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. W. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. J. (2) kwoty 2000zł, na rzecz D. D. kwoty 150zł oraz 50 Euro oraz na rzecz N. E. kwoty 4725,62zł;

Z powyższym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie nie zgodzili się obrońcy M. K. i P. W. (1).

Obrońca M. K. zarzucił w swej apelacji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, że M. K. dopuścił się zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu zabronionego w sytuacji, gdy wobec ustalenia, iż brak było przedmiotów nadających się do kradzieży czyn oskarżonego stanowił co najwyżej usiłowanie popełnienia wykroczenia oraz w pkt II oraz III czynu w sytuacji gdy ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego wynika, iż oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, oraz polegający na uznaniu, iż oskarżony użył noża, którym spowodował rozcięcie naskórka u pokrzywdzonego w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynika, iż nie mógł tego noża użyć. Obrońca zarzucił również rażąca surowość kary orzeczonej wobec oskarżonego M. K..

Z kolei obrońca P. W. (1) zarzucił w swej apelacji rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych tj. za czyn 1 – jednego roku pozbawienia wolności, za czyn 2, 3 i 4 kary po jednym roku i osiem miesięcy pozbawienia wolności za każdy czyn, oraz kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczające byłoby orzeczenie kar jednostkowych w wymiarze po 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności lub orzeczenie kary łącznej za wymierzone kary jednostkowe za zasadach pełnej absorpcji tj. 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca nie zgodził się również z orzeczeniem od oskarżonego P. W. (1) obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. J. (2) kwoty 2000zł, na rzecz D. D. kwoty 150zł oraz 50 Euro oraz na rzecz N. E. kwoty 4725,62zł oraz braku zaliczenia oskarżonemu P. W. (1) na poczet orzeczonej kary w niniejszej sprawie okresu tymczasowego aresztowania.

Obaj obrońcy wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonych M. K. i P. W. (1) nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przechodząc do oceny apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. K. jako dalej idącej w treści swych zarzutów, wskazać należy, iż niezasadny okazał się zarzut obrońcy oskarżonego o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie uznania, że M. K. dopuścił się usiłowania popełnienia przestępstwa zaboru w celu przewłaszczenia przedmiotów znajdujących się we wnętrzu pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...) tj. czynu wskazanego w pkt I wyroku. Swoje stanowisko autor apelacji uzasadnił okolicznością, że w samochodzie nie znajdowały się przedmioty, które oskarżony mógłby ukraść, zatem zdaniem obrońcy brak tych przedmiotów o jakiegokolwiek wartości skutkuje, iż oskarżony dopuścił się jedynie usiłowania popełnienia wykroczenia stypizowanego w art. 119 k.w. Twierdzenia obrońcy oskarżonego w ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługują na uwzględnienie i niewłaściwie odwołują się w tej sytuacji do koncepcji zamiaru ogólnego. Po pierwsze zaznaczyć trzeba, iż w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy ustalił, że w pojeździe nie było żadnych przedmiotów. Ponadto, dokonując prawidłowej oceny materiału dowodowego przyjął, iż oskarżeni będąc osobami uzależnionymi od narkotyków, spotkali się z zamiarem dokonywania kradzieży cennych przedmiotów z otwartych pojazdów w celu ich sprzedaży i zyskania środków na zakup substancji psychoaktywnych. Należy podkreślić, że w momencie dopuszczenia się czynu przez oskarżonego (jak i obecnie), stosownie do treści art. 119 § 2 k.w., karalne było usiłowanie wykroczenia kradzieży. W Kodeksie wykroczeń brak jest natomiast odpowiednika art. 13 § 2 k.k. W konsekwencji przyjąć należy, że karalne jest tylko usiłowanie udolne (tak też np. T. Grzegorzczak, Komentarz do art. 11 Kodeksu wykroczeń, LEX/el. 2013, teza 3., czy T. Bojarski, Komentarz do art. 11 Kodeksu wykroczeń, LEX/el. 2015, teza 4.). Z ustaleń Sądu wynika, iż na skutek działania pokrzywdzonych, ich interwencji, jak również dodatkowo z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży, czego sprawcy nie uświadamiali sobie, chcąc przecież dokonać zaboru cennych przedmiotów, czyn oskarżonego M. K. pozostawał w sferze usiłowania nieudolnego, co zgodnie z powyższym wywodem nie pozwalało zakwalifikować zachowania oskarżonego z art. 119 kw.

W ocenie Sądu Okręgowego również wywody skarżącego, co do ustaleń dokonanych odnośnie czynów zarzucanych oskarżonemu M. K. w pkt II i III aktu oskarżenia opierają się na spekulacjach, co do zachowania oskarżonego i pokrzywdzonych, jak również prowadzą się do prezentowania odmiennej niż Sąd Rejonowy oceny tego, co oskarżony uczynił w czasie przedmiotowego zdarzenia. Oczywistym bowiem jest, że analiza, czy spełnione zostały przesłanki określone w art. 25 § 1 k.k., wymaga jasności co do tego, co się rzeczywiście wydarzyło i jaki przebieg miało całe zdarzenie. Przechodząc, zatem do płaszczyzny faktycznej przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uznania, aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących samego zdarzenia. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważone zostały wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności, zaś ocena materiału dowodowego dokonana została z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k.

Ograniczyć zatem należy się do zaakcentowania kilku kwestii. Po pierwsze, z zeznań pokrzywdzonego, które znalazły częściowo wsparcie w wyjaśnieniach oskarżonego, jasno wynika, iż oskarżony został dogoniony w czasie ucieczki przez pokrzywdzonego K. B.. Jak wynika z dalszych zeznań świadka K. B. próbował on obezwładnić oskarżonego, czego efektem była szarpanina i ostateczne użycie noża przez M. K., a także zagrożenie pozbawieniem życia. Wprawdzie brak jest naocznych świadków tego zdarzenia, jednak podkreślić należy, że pokrzywdzony taką wersję zdarzeń konsekwentnie przedstawiał nie tylko w toku postępowania karnego, lecz również bezpośrednio po samym zdarzeniu osobom z którymi wtedy miał kontakt. Przybyły na miejsce zdarzenia policjant A. W. wyraźnie wskazywał, że pokrzywdzeni mieli obrażenia bezpośrednio po zdarzeniu. To samo wynika z dokumentacji fotograficznej i protokołów oględzin opisujących obrażenia K. B.. Podkreślenia wymaga również, iż pokrzywdzony J. B. wskazywał, iż przybył z pomocą swojemu synowi i użył gazu w stosunku do oskarżonego, po tym jak ugryzł on w przedramię jego syna. Pokrzywdzony J. B. podkreślał, iż oskarżony był agresywny i dokonał zadrapań jego ręki oraz nogi. Świadek wskazał, iż wspólnie ze swoim synem, w dalszym ciągu szarpiąc się z M. K. wyprowadzili go z lasu, na ulicę, gdzie przekazał go policji.

Po drugie przy oskarżonym M. K. ujawniono nóż, a pokrzywdzony na brzuchu miał świeże rany cięte wobec tego należy przyjąć, że pokrzywdzony przyjął cios, co wyraźnie wskazuje, iż oskarżony posługiwał się nożem, wbrew temu co w swej apelacji twierdzi obrońca oskarżonego M. K..

Powyższe uwagi pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż ze strony oskarżonego doszło do bezprawnego zamachu na pokrzywdzonych. W błędzie jest zatem skarżący sugerując, że działania oskarżonego wyczerpywało określone w art. 25 § 1 k.k. znamiona kontratypu obrony koniecznej i miało na celu podjęcie działań obronnych przed zachowaniem pokrzywdzonych. W realiach niniejszej sprawy nie ulega żadnej wątpliwości, że to oskarżony sprowokował zdarzenie, że to on zaatakował pokrzywdzonych, jak również, że obydwaj oskarżeni podjęli wówczas działania w celu obezwładnienia oskarżonego M. K..

Reasumując zatem tę część rozważań stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza wykazała, że ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd Rejonowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 4, 5, 7 kpk. Oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykroczenia poza ramy przysługującej Sądowi swobodnej oceny dowodów. Do takiej konkluzji prowadzić musi analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w których Sąd pierwszej instancji zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie tego waloru odmówił. Tak przedstawionemu przez ten Sąd tokowi rozumowania i wyprowadzonym wnioskom nie sposób zarzucić niespójności, rażącej sprzeczności, czy też braku logiki. Stąd też omówione zarzuty i ich uzasadnienie zaprezentowane przez apelującego okazały się nietrafionymi, a jego twierdzenia to wyłącznie projekcja własnych ocen, sugestii i przekonań nieznajdujących jednak koniecznego potwierdzenia w zgromadzonych dowodach.

Przechodząc z kolei do zarzutów znajdujących się w apelacji obrońcy drugiego z oskarżonych tj. P. W. (1), które dotyczą rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, a które jednocześnie pokrywają się w tej kwestii z zarzutami obrońcy oskarżonego M. K., Sąd Okręgowy nie dopatrywał się surowości zapadłego rozstrzygnięcia.

Kontrolując zaskarżone orzeczenie w tym zakresie, co do obojga podsądnych, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do jego zmiany. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Zmiana wysokości orzeczonej kary może - w wyniku postępowania odwoławczego - nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się, jako "rażąco niewspółmierna". Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem "rażąca", co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie "rażąca" należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie, jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by

przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I Instancji. Taka sytuacja w rozpoznawanym przypadku nie zachodzi. Apelujący nie przedstawili żadnych argumentów, które mogły rzeczywiście podważyć rozstrzygnięcie w tym zakresie Sądu Rejonowego, a tym samym dowieść, że było ono, w przywołanym zakresie, niesłuszne. Dokonując, zatem oceny zaskarżonego wyroku, w tej części Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wymierzenie oskarżonym tak kar jednostkowych, jak i łącznej pozbawienia wolności zostało poprzedzone ze strony Sądu I Instancji właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na jej intensywność (art. 53 kk). Przekonuje o tym argumentacja przytoczona - na ten temat - w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, którą należało, jako słuszną, podzielić. Sąd ten trafnie ustalił okoliczności obciążające, których niestety jest znacząca przewaga nad łagodzącymi. Nie pominął przy tym żadnej z ważnych okoliczności. Sąd pierwszej instancji, wymierzając karę, miał na uwadze okoliczności, jakie podnoszą skarżący. W porównaniu jednak z okolicznościami obciążającymi, te łagodzące nie mają mocy, by nad nimi przeważać i tym samym karę złagodzić. Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym jest bowiem bardzo wysoki. Podkreślić i zaakcentować trzeba za Sądem Rejonowym, iż na wyższy stopień społecznej szkodliwości wpływa naganna motywacja sprawców dążących do zdobycia środków na zakup substancji psychoaktywnych oraz uprzednia karalność oskarżonych. Zaznaczenia wymaga ponadto, iż oskarżony P. W. (1) pomimo młodego wieku popełnił wiodącą rolę w popełnieniu czynu z pkt I wyroku, co niewątpliwie wpływa na to, iż kara w stosunku do niego musi być dolegliwa i powinna być przestrożą na przyszłość, że każde naruszenie porządku prawnego, spotka się z właściwą reakcją prawnokarną. Natomiast M. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów w ramach powrotu do przestępstwa, co świadczy o znacznej demoralizacji oskarżonego, lekceważącym stosunku do porządku prawnego i nikłych efektach procesu resocjalizacyjnego.

Mając na uwadze powyższe brak było jakichkolwiek argumentów do zmiany wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze. Aby reakcję karną uznać za adekwatną musi ona oddać rzeczywistą zawartość kryminalną czynu, jakiego dopuścił się sprawca. Tylko tak ukształtowana kara będzie w odczuciu społecznym sprawiedliwą, odpłatą za dokonane przez oskarżonych czyny oraz spełni swoje cele w zakresie prewencji szczególnej oraz ogólnej, a także jest wyrazem, że takie postępowanie zasługuje na szczególne potępienie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrońcy P. W. (1) dotyczący braku zaliczenia na poczet orzeczonej kary w niniejszej sprawie okresu tymczasowego aresztowania stosowanego wobec oskarżonego. Z zawartej w art. 63 § 1 KK zasady zaliczania okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wynika, że dotyczy ona tylko tego okresu tymczasowego aresztowania, który sprawca odbył w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem o przestępstwo, za które następnie został skazany. Okres odbywania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności, nawet jeżeli zbiega się z tymczasowym aresztowaniem, nie podlega powtórnemu zaliczeniu na podstawie art. 63 § 1 KK na poczet kary wymierzonej następnie w sprawie, w której stosowany był ten środek zapobiegawczy. Jak wynika z akt niniejszej sprawy w trakcie stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wprowadzono do wykonania kary pozbawienia wolności w innych sprawach wobec czego należy podzielić argumentację Sądu Rejonowego, iż ten sam okres pozbawienia wolności nie może być zaliczony na poczet dwóch różnych kar.

Chybionym jest także zarzut, iż Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego P. W. (1) obowiązek naprawienia szkody. Mając na uwadze odpowiedzialność za przestępstwo oskarżonego oraz stopień jego winy i wyrządzoną przestępstwem szkodę należy uznać, iż Sąd Rejonowy całkowicie zasadnie nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. J. (2) kwoty 2000zł, na rzecz D. D. kwoty 150zł oraz 50 Euro oraz na rzecz N. E. kwoty 4725,62zł.

W ocenie Sądu Odwoławczego sytuacja majątkowa oskarżonych uzasadniała zwolnienie od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, co skutkowało przejęciem wydatków na rachunek Skarbu Państwa.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.